Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

11. ledna 2017 *

„Kasační opravný prostředek — Přístup k dokumentům orgánů — Nařízení (ES) č. 1049/2001 — Článek 3 — Pojem ‚dokument' — Článek 2 odst. 3 — Dokument v držení orgánu — Kvalifikace informací obsažených v databázi — Povinnost vytvořit neexistující dokument — Neexistence — Existující dokumenty, jež mohou být extrahovány z databáze"

Ve věci C-491/15 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora Evropské unie, podaný dne 18. září 2015,

Rainer Typke, s bydlištěm v Hasbergen (Německo), zastoupený C. Cortese, avvocato,

navrhovatel,

další účastnice řízení:

Evropská komise, zastoupená F. Clotuche-Duvieusart a B. Eggers, jako zmocněnkyněmi,

žalovaná v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení R. Silva de Lapuerta, předsedkyně senátu, J.-C. Bonichot (zpravodaj), A. Arabadžev, C. G. Fernlund a S. Rodin, soudci,

generální advokát: M. Bobek,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 21. září 2016,

vydává tento

Rozsudek

1 Svým kasačním opravným prostředkem se Rainer Typke domáhá zrušení rozsudku Tribunálu Evropské unie ze dne 2. července 2015, Typke v. Komise (T–214/13, dále jen „napadený rozsudek", EU:T:2015:448), v rozsahu, v němž Tribunál tímto rozsudkem zamítl jeho žalobu na

* Jednací jazyk: angličtina.

neplatnost rozhodnutí Komise ze dne 5. února 2013, kterým byla zamítnuta jeho první žádost o přístup k dokumentům týkajícím se vstupních testů otevřeného výběrového řízení EPSO/AD/230-231/12 (dále jen „sporné rozhodnutí“).

Právní rámec

2 Článek 1 písm. a) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. 2001, L 145, s. 43; Zvl. vyd. 01/03, s. 331), stanoví:

„Účelem tohoto nařízení je

a) vymezit zásady, podmínky a omezení z důvodu veřejného nebo soukromého zájmu pro výkon práva na přístup k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (dále jen ‚orgány‘) uvedeného v článku 255 Smlouvy o ES tak, aby se zajistil co nejširší přístup k dokumentům,“

3 Článek 2 tohoto nařízení, nadepsaný „Oprávněné osoby a oblast působnosti“, stanoví:

„1. Všichni občané Unie a všechny fyzické a právnické osoby, které mají bydliště nebo sídlo v členském státě, mají právo na přístup k dokumentům orgánů, s výhradou zásad, podmínek a omezení vymezených v tomto nařízení.

[…]

3. Toto nařízení se vztahuje na všechny dokumenty, které má orgán v držení, to znamená na dokumenty, které vytvořil nebo obdržel a které má v držení, a to ve všech oblastech činnosti Evropské unie.

4. Aniž jsou dotčeny články 4 a 9, zpřístupní se dokumenty veřejnosti buď na písemnou žádost, nebo přímo v elektronické formě nebo prostřednictvím rejstříku. […]

[…]“

4 Článek 3 písm. a) uvedeného nařízení zní:

„Pro účely tohoto nařízení se:

a) ‚dokumentem‘ rozumí obsah na jakémkoli nosiči (psaný či tištěný na papíře či uložený v elektronické formě nebo jako zvuková, vizuální nebo audiovizuální nahrávka) o záležitosti, která se týká politik, činností a rozhodnutí, jež spadají do působnosti orgánu.“

5 Článek 4 odst. 6 nařízení č. 1049/2001 stanoví:

„Pokud se některá z výjimek vztahuje pouze na části požadovaného dokumentu, zbývající části dokumentu se zpřístupní.“

6 Článek 10 odst. 1 tohoto nařízení zní:

„Žadateli jsou dokumenty zpřístupněny buď tak, že do nich může nahlédnout přímo na místě, nebo obdrží jejich kopii, včetně kopie elektronické, pokud je dostupná, podle toho, čemu dává přednost. […]“

Skutečnosti předcházející sporu a sporné rozhodnutí

7 Rainer Typke požádal na základě nařízení č. 1049/2001 Evropský úřad pro výběr personálu (dále jen „EPSO“) o přístup k „tabulce“ obsahující soubor anonymizovaných údajů o vstupních testech otevřených výběrových řízení, kterých se zúčastnil (řízení GESTDEM 2012/3258).

8 Požadovaná „tabulka“ měla podle jeho názoru obsahovat informace o kandidátech určitých výběrových řízení EPSO, o otázkách, které jim byly položeny, o požadovaných odpovědích a skutečných odpovědích, jakož i o použitých jazycích. Některé informace, jako je totožnost těchto kandidátů nebo obsah otázek a odpovědí, měly být nahrazeny různými identifikačními kódy umožňujícími jejich propojení, aniž by byl prozrazen jejich konkrétní obsah.

9 Rozhodnutím ze dne 9. srpna 2012 EPSO tuto první žádost zamítl, zejména z toho důvodu, že „tabulka“ požadovaná navrhovatelem neexistuje.

10 Dne 21. srpna 2012 předložil navrhovatel Komisi potvrzující žádost o přístup na základě čl. 7 odst. 2 nařízení č. 1049/2001. Při této příležitosti uvedl, že nežádá EPSO o vytvoření nového dokumentu sloučením informací z existujících dokumentů, ale o přístup k souboru dokumentů v držení EPSO v elektronické podobě, z nichž jsou odstraněny všechny informace, na které se vztahuje některá z výjimek z práva na přístup stanovených v článku 4 tohoto nařízení.

11 Sporným rozhodnutím Komise tuto potvrzující žádost zamítla mimo jiné z důvodu, že se žádost ve skutečnosti týká přístupu k neexistujícímu dokumentu.

12 Kromě toho navrhovatel předložil EPSO dne 28. prosince 2012 druhou žádost o přístup k dokumentům (řízení GESTDEM 2013/0068) a následně dne 30. ledna 2013 potvrzující žádost. Vzhledem k tomu, že navrhovatel neobdržel ve stanovené lhůtě ze strany Komise žádné výslovné rozhodnutí, dospěl k závěru, že Komise implicitně žádost zamítla.

Žaloba podaná k Tribunálu a napadený rozsudek

13 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 15. dubna 2013 podal R. Typke žalobu na neplatnost sporného rozhodnutí, které bylo přijato v rámci řízení GESTDEM 2012/3258, a implicitního rozhodnutí o odepření přístupu k dokumentům, jež se týkalo jeho druhé žádosti a bylo přijato v rámci řízení GESTDEM 2013/0068.

14 V napadeném rozsudku Tribunál konstatoval, že implicitní zamítavé rozhodnutí bylo nahrazeno explicitním rozhodnutím ze dne 27. května 2013, a že tedy již není na místě rozhodovat o žalobě v rozsahu, v němž se týká tohoto implicitního rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že byl návrh navrhovatele na rozšíření jeho žaloby na explicitní rozhodnutí ze dne 27. května 2013 podán po uplynutí lhůty pro podání žaloby na neplatnost tohoto rozhodnutí, Tribunál jej odmítl jako nepřípustný.

15 Co se týče návrhových žádání žaloby ve vztahu ke spornému rozhodnutí, Tribunál konstatoval, že se navrhovatel žádostí o přístup nedomáhá poskytnutí byť částečného přístupu k jednomu či více existujícím dokumentům, které má EPSO k dispozici, ale domáhá se naopak toho, aby Komise vytvořila nové dokumenty, které nelze extrahovat z databáze provedením běžné nebo rutinní rešerše s pomocí existujícího vyhledávacího nástroje. Z těchto důvodu Tribunál žalobu zamítl.

Návrhová žádání účastníků řízení;

16 Ve svém kasačním opravném prostředku R. Typke navrhuje, aby Soudní dvůr:

— zrušil napadený rozsudek v rozsahu, v němž Tribunál tímto rozsudkem zamítl jeho žalobu podanou proti spornému rozhodnutí;

— zrušil napadený rozsudek v rozsahu, v němž mu ukládá náhradu nákladů řízení;

— zrušil sporné rozhodnutí a

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení, které vynaložil v prvním a druhém stupni.

17 Komise navrhuje, aby Soudní dvůr kasační opravný prostředek zamítl a uložil navrhovateli náhradu nákladů řízení.

K návrhu na znovuotevření ústní části řízení

18 Po přednesení stanoviska generálního advokáta dne 21. září 2016 požádal R. Typke podáním doručeným kanceláři Soudního dvora dne 7. listopadu 2016, aby bylo nařízeno znovuotevření ústní části řízení. Na podporu svého návrhu v podstatě uvádí, že generální advokát předestřel argument týkající se výkladu pojmu „existující dokument“ ve smyslu nařízení č. 1049/2001, který nebyl před Soudním dvorem projednán.

19 V tomto ohledu je třeba uvést, že Soudní dvůr může kdykoli po vyslechnutí generálního advokáta nařídit znovuotevření ústní části řízení v souladu s článkem 83 svého jednacího řádu, zejména pokud má za to, že věc není dostatečně objasněna nebo že musí být rozhodnuta na základě argumentu, který nebyl mezi účastníky řízení nebo zúčastněnými uvedenými v článku 23 statutu Soudního dvora Evropské unie projednán (rozsudek ze dne 28. dubna 2016, Borealis Polyolefine a další, C-191/14, C-192/14, C-295/14, C-389/14 a C-391/14 až C-393/14, EU:C:2016:311, bod 40).

20 Tak tomu však v projednávaném případě není. Rainer Typke totiž v průběhu písemné části řízení vyložil své argumenty týkající se výkladu nařízení č. 1049/2001 a pojmu „existující dokument“. Soudní dvůr má tak po vyslechnutí generálního advokáta za to, že projednávaná věc je dostatečně objasněná na to, aby mohl rozhodnout, a že není třeba tuto věc rozhodnout na základě argumentů, které nebyly projednány.

21 S ohledem na výše uvedené úvahy má Soudní dvůr za to, že není třeba nařídit znovuotevření ústní části řízení.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku

– Argumentace účastníků řízení

22 V rámci svého prvního důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatel Tribunálu vytýká, že se dopustil několika nesprávných právních posouzení tím, že rozhodl, že přístup k informacím, které požadoval, se rovná vytvoření nového dokumentu.

23 Zaprvé na rozdíl od toho, co lze vyvodit z bodů 54 a 58 napadeného rozsudku, vyplývá z bodů 110, 112, 116 a 118 rozsudku ze dne 26. října 2011, Dufour v. ECB (T-436/09, EU:T:2011:634), že takovou normalizovanou relační databázi, jako je databáze obsahující informace požadované navrhovatelem, je třeba chápat jako jediný dokument. Z tohoto důvodu Tribunál nesprávně rozlišoval mezi informacemi obsaženými v databázi a dokumenty, které z ní lze extrahovat.

24 Z bodů 93, 94, 108 a 109 téhož rozsudku vyplývá, že pojem „dokument“, jak je definován v nařízení č. 1049/2001, zahrnuje rovněž jakýkoli jednotlivý soubor, jakož i každý výskyt jeho obsahu v databázi. Stejně tak je dokumentem jakákoliv kombinace dat extrahovaných z různých souborů, neboť v normalizované databázi je možné jakékoliv vyhledávání.

25 Zadruhé se v bodech 68 až 70 napadeného rozsudku Tribunál dopustil nesprávného výkladu pojmu „existující dokument“ ve smyslu nařízení č. 1049/2001. Z bodu 150 rozsudku ze dne 26. října 2011, Dufour v. ECB (T-436/09, EU:T:2011:634) totiž vyplývá, že každou žádost o přístup k informacím obsaženým v databázi je třeba považovat za žádost o přístup k „existujícímu dokumentu“ ve smyslu čl. 2 odst. 3 nařízení č. 1049/2001, může-li být nezbytné vyhledávání uskutečněno s využitím „vyhledávacích nástrojů, které jsou k této databázi k dispozici“.

26 V případě normalizované relační databáze jsou vyhledávacími nástroji, které jsou k dispozici, systémy ke správě, které reagují na dotazy v strukturovaném dotazovacím jazyce (*Structured Query Language*) (dále jen „SQL dotazy“). Jedná se o vyhledávací dotazy, které může uživatel formulovat dle svého uvážení. Tribunál proto neprávem shledal, že formulace SQL dotazu, který se již pro správu databáze nepoužívá, se rovná programování nového vyhledávacího nástroje, který tak není „k dispozici“ ve smyslu rozsudku ze dne 26. října 2011, Dufour v. ECB (T-436/09, EU:T:2011:634).

27 Tribunál tak podle navrhovatele dospěl k nesprávnému závěru, že za běžné nebo rutinní vyhledávání ve smyslu bodu 153 uvedeného rozsudku je třeba považovat vyhledávání s využitím předem naprogramovaných SQL dotazů.

28 Konečně zatřetí může výklad pojmu „existující dokument“ podaný Tribunálem zbavit nařízení č. 1049/2001 jeho užitečného účinku. Byl by totiž vyloučen přístup ke všem informacím, u nichž neexistuje předem naprogramovaný SQL dotaz. V důsledku toho by se orgány mohly pokusit skrývat elektronické dokumenty, zejména jejich rozdělením do několika částí, které by se nedaly s využitím předem naprogramovaných SQL dotazů nalézt. Vzhledem k tomu, že by tyto orgány nemohly použít nové SQL dotazy, bylo by navíc obtížné automaticky skrýt údaje, na které se vztahuje jedna nebo několik výjimek stanovených v článku 4 tohoto nařízení, jako jsou například osobní údaje.

29 Komise navrhuje první důvod kasačního opravného prostředku zamítnout.

– Závěry Soudního dvora

30 Elektronická databáze zajisté umožňuje extrakci každé v ní obsažené informace. Nicméně z možnosti, že z takové databáze lze vytvořit dokument, nelze vyvodit, že tento dokument musí být kvalifikován jako existující ve smyslu nařízení č. 1049/2001.

31 Soudní dvůr totiž již rozhodl, že právo na přístup k dokumentům orgánů se týká pouze existujících dokumentů, které jsou v držení dotyčného orgánu, a že se nařízení č. 1049/2001 nelze dovolávat za účelem toho, aby bylo orgánu uloženo vytvořit dokument, který neexistuje (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 2. října 2014, Strack v. Komise, C-127/13 P, EU:C:2014:2250, body 38 a 46). Z toho vyplývá, jak správně konstatoval Tribunál v bodě 55 napadeného rozsudku, že žádost o přístup, která by Komisi vedla k vytvoření nového dokumentu, a to i na základě prvků, které jsou již obsaženy v existujících dokumentech, jimiž disponuje, nespadá do rámce nařízení č. 1049/2001.

32 Tribunál se proto správně zejména v bodech 56 až 59 napadeného rozsudku zabýval otázkou, do jaké míry extrakce informací obsažených v elektronické databázi umožňuje generovat existující dokument a nevede k vytvoření nového dokumentu.

33 Je však třeba uvést, že v případě dokumentů statické povahy, zejména v papírové podobě nebo podobě jednoduchého elektronického souboru, stačí za účelem určení, zda dokument existuje, ověřit existenci nosiče a jeho obsahu.

34 Avšak dynamická povaha elektronických databází je stěží kompatibilní s takovým postupem, neboť dokument, který může být snadno generován z informací již obsažených v databázi, není nutně existujícím dokumentem v užším slova smyslu, jak uvedl generální advokát v bodě 46 svého stanoviska.

35 Pokud jde o elektronické databáze, mělo by se tudíž mezi existujícím a novým dokumentem rozlišovat na základě kritéria přizpůsobeného specifickým technickým vlastnostem těchto databází, jež je v souladu s cílem nařízení č. 1049/2001, kterým je, jak vyplývá z bodu 4 odůvodnění a čl. 1 písm. a) tohoto nařízení, „[zajistit] co nejširší přístup k dokumentům“.

36 Je nesporné, že informace, které obsahují elektronické databáze, mohou být v závislosti na jejich struktuře a v mezích jejich programování seskupeny, propojeny a prezentovány různými způsoby za použití programovacích jazyků. Avšak programování a správa informačních technologií takových databází nepatří mezi operace prováděné koncovými uživateli při běžném užívání. Tito uživatelé se totiž dostávají k informacím obsaženým v databázi pomocí předem naprogramovaných vyhledávacích nástrojů. Tyto nástroje jim umožňují snadno provádět standardní operace pro zobrazení informací, které obvykle potřebují. V této souvislosti není z jejich strany v zásadě nutný žádný podstatný vklad.

37 Za těchto podmínek musí být existující dokument kvalifikován jako všechny informace, které lze extrahovat z elektronické databáze v rámci jejího běžného používání s využitím předem naprogramovaných vyhledávacích nástrojů, i když tyto informace nebyly dosud v této podobě zobrazeny nebo nebyly nikdy vyhledávány zaměstnanci orgánu.

38 Z toho vyplývá, že za účelem splnění požadavků nařízení č. 1049/2001 mohou být orgány přiměny k tomu, aby vytvořily dokument z informací obsažených v databázi s využitím existujících vyhledávacích nástrojů.

39 Naproti tomu, jak uvedl generální advokát v bodě 47 svého stanoviska, všechny informace, jejichž extrakce z databáze vyžaduje podstatný vklad, by se měly považovat za nový, a nikoli existující dokument.

40 Z toho vyplývá, že všechny informace, jejichž získání vyžaduje úpravu uspořádáním elektronické databáze nebo vyhledávacích nástrojů, které jsou v dané době k dispozici pro extrakci informací, musí být kvalifikovány jako nový dokument.

41 Takový výklad pojmu „existující dokument“ odpovídá cíli tohoto nařízení, aby se veřejnosti zajistil co nejširší přístup k dokumentům orgánů, a ani zdaleka nezbavuje nařízení č. 1049/2001 jeho užitečného účinku, jak tvrdí navrhovatel. Žadatelé o přístup k informacím obsaženým v databázi mají totiž v zásadě přístup ke stejným informacím, ke kterým mají přístup zaměstnanci orgánů.

42 Navrhovatel rovněž neprávem tvrdí, že tento výklad pojmu „existující dokument“ by zbavil orgány možnosti s využitím nových SQL dotazů skrýt údaje, na které se vztahuje jedna nebo několik výjimek stanovených v článku 4 nařízení č. 1049/2001, aby mohly poskytnout částečný přístup k dokumentu.

43 Navrhovatel v této souvislosti přehlíží skutečnost, že je třeba rozlišovat mezi kritérii pro určení, zda se žádost o přístup týká existujícího dokumentu, a technickými způsoby komunikace takového dokumentu. Pokud požadovaný dokument existuje, mohou orgány použít jakékoliv technické prostředky, aby v případě potřeby některé údaje skryly.

44 Pokud jde dále o tvrzení navrhovatele, podle kterého by orgány mohly skrývat elektronické dokumenty, je nutné konstatovat, že abstraktní možnost, že dokument bude vymazán či zničen, se ve stejném rozsahu týká jak dokumentů, které jsou na fyzickém nosiči, tak těch, které jsou generovány extrakcí z databáze.

45 Na základě všech výše uvedených úvah je třeba posoudit tvrzení navrhovatele, podle něhož se Tribunál v bodech 68 až 70 napadeného rozsudku dopustil pochybení při právní kvalifikaci dokumentu, jehož se týká žádost o přístup v řízení GESTDEM 2012/3258.

46 Z bodu 67 napadeného rozsudku vyplývá, že dotčená databáze umožňuje extrakci informací pomocí SQL dotazů a že navrhovatel před Tribunálem nezpochybňoval, že přístup ke kombinaci údajů, jichž se žádost týkala, předpokládá programování, konkrétně vytvoření nových SQL dotazů.

47 S ohledem na úvahy uvedené v bodech 31 až 40 výše, Tribunál tudíž bez toho, aby se dopustil pochybení, v bodě 68 napadeného rozsudku rozhodl, že operace, které by vyžadovalo programování nových SQL dotazů, nelze přirovnat k běžnému či rutinnímu vyhledávání v dotyčné databázi provedenému s pomocí vyhledávacích nástrojů, které má Komise k této databázi k dispozici, a že požadované informace by tudíž vyžadovaly vytvoření nového dokumentu.

48 Z týchž důvodů Tribunál, aniž se dopustil pochybení, v bodech 69 a 70 napadeného rozsudku rozhodl, že v projednávaném případě jsou vyhledávacími nástroji, které má Komise k dotčené databázi k dispozici, předem naprogramované SQL dotazy.

49 S ohledem na to, co bylo shledáno v předchozích bodech tohoto rozsudku, je třeba odmítnout jako irelevantní argument navrhovatele, podle kterého v bodech 54 a 58 napadeného rozsudku Tribunál nesprávně rozlišoval mezi informacemi obsaženými v databázi a dokumenty, které z ní lze extrahovat.

50 S ohledem na vše výše uvedené je třeba první důvod kasačního opravného prostředku zamítnout.

Ke druhému důvodu kasačního opravného prostředku

– Argumentace účastníků řízení

51 V rámci svého druhého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatel uvádí, že závěr Tribunálu v bodě 80 napadeného rozsudku, podle kterého se jeho žádost netýká existujících dokumentů, vychází z několika nesprávných předpokladů.

52 Zaprvé tvrdí, že v bodech 61, 67 a 73 napadeného rozsudku Tribunál zkreslil skutkový stav. Podle navrhovatele se jeho žádost týkala existujících dokumentů, jelikož na jejím základě usiloval o přístup ke všem dokumentům v elektronické podobě, které by mu umožnily vypracovat tabulku. Naproti tomu nežádal o vytvoření takové tabulky, a proto jeho žádost nevyžadovala žádný výběr údajů. Navrhovatel navrhoval použití SQL dotazů jen za účelem usnadnění zpracování této žádosti.

53 V každém případě sdělení individuálních souborů výsledků, které doručil EPSO kandidátům, kteří absolvovali testy, by navrhovateli umožnilo vytvořit dotčenou tabulku.

54 Zadruhé navrhovatel tvrdí, že v bodech 58, 66 a 68 napadeného rozsudku Tribunál neprávem rozhodl, že se jeho žádost o přístup týká informací strukturovaných podle klasifikace, která nebyla dotyčnou databází předvídána.

55 Na rozdíl od toho, co tvrdil Tribunál v bodech 62 a 63 napadeného rozsudku, je totiž dotčená databáze strukturovaná do více než 500 normalizovaných tabulek a umožňuje jakékoliv vyhledávání, včetně vyhledávání požadovaného navrhovatelem, bez jakýchkoliv složitých operací. Kromě toho je každé políčko tabulek normalizované databáze spojeno se specifickým identifikátorem. Každý parametr žádosti navrhovatele může tudíž být zastoupen takovým identifikátorem, aniž je nutné zpřístupnit obsah dotyčného políčka.

56 Konečně zatřetí navrhovatel tvrdí, že v bodech 66 a 67 napadeného rozsudku Tribunál zkreslil důkazy. Na jedné straně nesprávně vycházel z předpokladu legality u prohlášení Komise, podle kterého požadované dokumenty neexistují. Navrhovatel zpochybnil toto prohlášení, které je v rozporu se samotnou povahou dotčené databáze. Na druhé straně ze žádosti o přístup jasně vyplývá, že této žádosti lze vyhovět zpřístupněním relevantních existujících dokumentů navrhovateli.

57 Komise navrhuje, aby byl druhý důvod kasačního opravného prostředku zamítnut.

– Závěry Soudního dvora

58 Z ustálené judikatury Soudního dvora vyplývá, že posouzení skutkových okolností Tribunálem ve věci, která mu je předložena, nepředstavuje právní otázku, která podléhá přezkumu Soudního dvora, ledaže jsou konstatování Tribunálu stižena věcnou chybu nebo zkreslením, které jednoznačně vyplývají z písemností ve spise.

59 Argumenty navrhovatele týkající se nesprávné analýzy Tribunálu, pokud jde o rozsah jeho žádosti o přístup k dokumentům, dostupnost požadovaných informací, kvalitu a strukturu dostupných informací, možnosti existujících vyhledávacích nástrojů, které mohou vyhovět jeho žádosti, jakož i rozsah operací, které měla Komise provést, aby mohla kladně odpovědět na jeho žádost, mají přitom za cíl zpochybnit věcné posouzení učiněné Tribunálem, aniž prokazují jakékoliv zkreslení písemností ve spise. Tyto argumenty jsou tudíž nepřípustné.

60 Druhý důvod kasačního opravného prostředku proto musí být zamítnut.

61 Z výše uvedeného vyplývá, že kasační opravný prostředek musí být v plném rozsahu zamítnut.

K nákladům řízení

62 Podle čl. 184 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora rozhodne Soudní dvůr o nákladech řízení, není-li kasační opravný prostředek opodstatněný.

63 Podle čl. 138 odst. 1 téhož jednacího řádu, který se použije na základě čl. 184 odst. 1 tohoto jednacího řádu na řízení o kasačním opravném prostředku, se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

64 Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a R. Typke neměl ve věci úspěch, je důvodné uložit posledně uvedenému náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

1) Kasační opravný prostředek se zamítá.

2) Raineru Typkemu se ukládá náhrada nákladů řízení.

Podpisy.